

Expunere de motive

O amplă și documentată literatură de specialitate, produsă de istoriografia națională în ultimele două decenii și concretizată prin nenumărate volume de documente arhivistice primare, monografii, biografii, dicționare, sinteze și studii punctuale, demonstrează cu prisosință că, în perioada 6 martie 1945- 22 decembrie 1989, România comunistă (sau, în conformitate cu un concept de dată mai nouă care se impune tot mai mult în cercetarea fenomenului, România socialist-totalitară) a cunoscut unul dintre cele mai dure regimuri represive din zona statelor intrate, după cel de-al doilea război mondial, în sfera de dominație a URSS. În perioade și grade diferite, represiunea declanșată și întreținută de sistemul totalitar a afectat – uneori, cu efecte de lungă durată, resimțite chiar și după prăbușirea violentă a regimului Ceaușescu – aproape întregul ansamblu al societății românești. De la lupta înverșunată împotriva rezistenței anticomuniste armate (concretizată prin grupurile de partizani care s-au manifestat, până la începutul deceniului șapte al secolului trecut, aproape pe întreg întinsul țării) și până la aruncarea în închisoare, de multe ori în temeiul unor aberații juridice, a celor considerați ”dușmani ai poporului” și ai ”ordinii socialiste”, regimul totalitar a utilizat întreaga gamă a represiunii de inspirație bolșevică împotriva propriei populații.

Cu toate acestea, rezistența anticomunistă din România a fost o realitate istorică indubitabilă – tot mai bine cunoscută prin cercetările istoriografice din ultimii ani, care au beneficiat, printre altele, și de torentul de mărturii personale ale supraviețuitorilor ”Gulagului” românesc –, aceasta cunoscând forme dintre cele mai diverse (lupta cu arma în mână, rezistența la colectivizare – materializată inclusiv prin răscoale țărănești locale –, greve, mișcări studentești de protest etc.). Statistica ororilor de pe urma represiunii statului totalitar este departe de a fi stabilită la adevăratele ei dimensiuni, dar un fapt este de domeniul evidenței: suferințele, mari și multe, ale celor care, au varii forme de manifestare, au înfruntat regimul s-au constituit în jertfe date pentru șubrezirea și, în final, pentru prăbușirea unui regim pe cât de străin de fibra națională, pe atât de opresiv la adresa oricărei manifestări de insubordonare necondiționată.

Recunoștința generațiilor de astăzi, din România democratică și europeană, pentru cei care nu au prețuit a se opune regimului totalitar comunist, trebuie să se manifeste la înălțimea sacrificiului acestora. Iată motivul pentru care,

inițiatorul prezentei propuneri legislative consideră firească declararea ”**Zilei Deținuților Politici Anticomuniști**” în România, care poate fi instituită la data de 9 martie, care, în calendarul ortodox, este Ziua Pomenirii Sfinților Mucenici.

Inițiator

Senator PNL de Constanța,

Puiu Hașotti

